

Koviloor Digital Library

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேனும் அமுதும்

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILUR-630 307
MANAGIRI VIA

Acc No: 31

031, 1

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சிவமயம்.

தேனும் அமுதும்

நூல் முகம்

தேனை உண்டு நாம் சுவை கண்டிருக்கிறோம்.
அமுதை உண்டதில்லை; அதனைக் கண்டதும்
இல்லை.

மணிவாசகப் பெருமான் தேனை உண்டார்;
தனினும் இனிமை மிக்கது அமுது எனக்
ண்டார்.

அடிகள் உண்டது, நாம் உண்பது போன்ற
நீனத்தனைச் சிறுதேன் அல்ல; அப் பெரியார்
கண்டது, அமரர் என்பார் சாவாமைக்காகவும்
முவாமைக்காகவும் அருந்தியதாகக் கூறப்படும்
கடல் அமுது அன்று.

பூவில் பொருந்திய தேன், நினைத்தால்
கித்திக்காது; கண்டால் களிப்பு ஊட்டாது;
பேசினால் இனிக்காது. வாதலூர் அடிகள் உண்டு
களித்த தேன் "நினைத்தொறும் காண்தொறும்
பேசுந்தொறும் எப்போதும் அனைத்து எலும்பும்
உள்நெகச் சொரியும் ஆனந்தத் தேன்"

தேவர் உண்ட அமுது உடலுக்கு உறுதுணை செய்யும் மருந்தேயன்றி உயிரை ஈடேற்றும் ஆற்றல் பெற்றதாகக் கண்டோம் இல்லை. “மாணிக்கவாசகர் கண்ட மருந்து” அருமருந்து; அது பெருமருந்து; அம்பலத்தே நடம் ஆடும் மருந்து.

நாம், மலர்ச் சிறுதேனைச் சுவைக்கும் அளவுக்குமேல் செல்தல் அருமை. மணிவாசகப் பெருந்தகைக்கு “தேனாய் இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கின்றான் சிவபெருமான்.”

வாதவூர் வந்த வள்ளல் திருவாசகத்தில் வார்த்த தேனையும் அமுதையும் வாரி வழங்குகின்றது இந்நூல். வள்ளல் வழங்கும் அருளா அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு விழுங்குங்கள் விக்கிக்கொள்ளாதிருக்கத் தேனைப் பருகுங்கள்

திருவாசகம் என்னும் தங்கக் கிண்ணத்தில் உள்ள தேனையும் அமுதையும் முழுதும் அள்ளி இன்று எல்லோர்க்கும் அளிப்பவர் அதற்கு முற்றும் தகுதி வாய்ந்தவர்.

அன்னார் “சிவபெருமான் திருவடிக்கே பதித்த நெஞ்சினர்; “பூசம் நிறுபோல் உள்ளும் புனிதர்;” அவர் யார்? என் பேரர்தான். வியப்பாக இருக்கின்றதா? ஆம்; நானும் அவரும் மதுரைப் பெருநகரில் அருள் உருக்கொண்டு

“முந்தருளியிருக்கும் சொக்கலிங்கத்தின்
பேரர்களே. அவரே உண்மைச் சிவனடியார்
மத்த. வெ. சொக்கலிங்கனார். தம் மகன்
திருமணத்திற்கு வரும் மெய்யன்பர்கட்கு
உயிருக்கு விருந்தாக இத்தேனையும் அமுதையும்
கல்குகின்றார் சொக்கலிங்கர்.

கடவுளைக் கண்டவருள்ளே மணிவாசக
னார்க்கு இணையானவர் எவரும் இலர். ஆனால்
‘கேட்டறியோம் உனைக் கண்டறிவாரை’ என்று
அவரே கூறுகின்றார் அடக்கமாக. திருவாசகத்
க்கு இணையாக உள்ளத்தை உருக்கும் நூல்
ருவாசகத்தைத்தவிர வேறில்லை.

திருவாசகம் தேனைப்பற்றி நிறையப்
பசுகிறது. ஆனால் அதனினும் இரண்டுமடங்கு
அமுதைப்பற்றிக் கூறுகிறது. திருவாசகத்தில்
‘தேன்’ ஐம்பத்தொரு இடங்களிலும் ‘அமுது’
பாற்றிரண்டு இடங்களிலும் வருகின்றன.
திருவாசகத்தில் மொத்தம் பதிகம் ஐம்பத்
தொன்று. பதிகத்துக்கு ஒரு தேன்; பதிகத்துக்கு
இரண்டு அமுது.

திருவாசகத்திலுள்ள தேனும் அமுதும்
முழுதும் சேர்ந்த தொகுப்பு இந்நூல். திருவாச
கத்தின் மொத்தப் பாடல் ௬௫௮. அப்பாடல்
களுள் ௬௩௪ பாக்களில் தேனும் அமுதும் இருக்
கின்றன. தேனும் அமுதும் கலந்த ௬௦ முழுப்

பாடல்களும் நான்கு பெரிய பாக்களின் பகுதிகளும் கொண்டது இந்நூல்.

திருவாசகத்தில், 'தேன்' ஐம்பத்தொரு இடங்களிலும் தேன் என்ற பொருளைத்தரு சொற்களாகிய 'மட்டு' ஐந்து இடங்களிலும் 'மது' நான்கு இடங்களிலும் 'தேறல்' இரண்டு இடங்களிலும் 'நெய்' 'கள்' 'நறவம்' 'வெறி' என்ற நான்கும் ஒவ்வொரு இடத்துமாமொத்தம் தேனின் பகுதி அறுபத்தாறு இடங்களில் இருக்கின்றன; 'அரு' நூற்றிரண்டு இடங்களிலும் அப்பொருள் த, நிற்கும் 'மருந்து' பதினாறு இடங்களிலும் அமுதின் பகுதி நூற்றுப்பதினெட்டு இடங்களில் இருக்கின்றன.

அந்த நூற்றெண்பத்துநான்கு தேனையும் அமுதையும் பெற்றுப் பொலிவது இந்நூல் இவையன்றி வேறு தேனும் அமுதும் திருவாசகத்தில் இல்லை என்பதே நூல் தொகுத்தோர் முடிபு. திருவாசகத்தில் நல்ல பயிற்சியுடைய அன்பர் பலரின் சிறந்த முயற்சியின்பயன் இத்தொகுப்பாகலின் அநேகமாக விடுபட்டிருக்க முடியாது. ஒருகால் இருந்து அறிவிக்கப்பெறின் நன்றியறிதலுடன் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு,

‘தேறல்’ என்ற சொல் “ஏனையாவரும்” என்ற பாடலில் ‘சாறு’ என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றது. “கரும்பின் இன் தேறலை” என்பது அப்பகுதி. கரும்பின் இனிய சாறு என்பதே அதன் பொருள். எனவே இத் தேறல் இடம் பெறவில்லை.

அதே பாடலில் ஆன் நெய் என்று வருகின்றது. அது பசுவின் நெய்யைக்குறிக்குமேயன்றித் தேன், நெய்யைக் குறிக்காது. அது துருவ “அபரசே பொன்னம்பலத்தாடும்” என்ற பாசரத்தில் “பிரைசேர் பாலின் நெய்” என்பது தேனை விலக்கி நிற்கின்றது. ‘உள்ளானவே நிற்க’ என்னும் பாட்டில் “நெய்க்குடம்” என்ற சொல் தொடர் தேனை மட்டுமே சுட்டி நில்லாமையால் அதுவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பெறவில்லை. கறந்தபால் கன்னலொடு கலக்கும் நெய் தேனாகவே இருக்க முடியும் என்பதாலேயே அந்த நெய், தேன் எண்ணிக்கையோடு சேர்க்கப் பெற்றது.

“இருப்பு நெஞ்ச வஞ்சனேனை” என்ற பாட்டில் ‘மட்டு’ சாறு என்னும் பொருள் தந்து நிற்கிறது. ‘கருப்பு மட்டு,’ கருப்பஞ்சாறு. அதனால் அம் ‘மட்டு’ தேனாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பெறவில்லை.

“குதுகுதுப்பின்றி” என்னும் செய்யுளில்: “மதுமதுப்போன்று” என்று இரண்டு மது வருகின்றன, இரண்டாவது மது தேன் என்ற பொருளிலும் முதல் மது மகரந்தப்பொடி என்னும் பொருளிலும் அமைந்திருத்தலால் ஒரு மதுத்தான் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

‘வேறி’ என்ற சொல்லுக்குத் தேன் எனவும் மணம் எனவும் பொருள் உண்டு. திட்டமாகத் தேனைக்குறித்த ஒரு இடம் மட்டுமே இந்நூலில் எண்ணிக்கையில் சேர்ந்திருக்கிறது. வேறுபல இடங்களிலும் வரும் ‘வேறி’ என்ற சொல் இங்கு கொள்ளப்பெறவில்லை.

“அருமந்த தேவர்” என்ற ஒரே பாசுரத்தில் ‘அருமந்த’ என்ற சொல் தொடர் பெய்யப் பெற்றிருக்கிறது. ‘அரு + மருந்து + அன்ன’ என்னும் மூன்று சொற்களின் அரிய சேர்க்கை “அருமந்த” என்பது. ‘மருந்து’ என்னும் சொல் சதைவு பெற்று இங்கு வீற்றிருப்பதால் மருந்து எண்ணில் இது சேர்க்கப்பெற்றது.

‘அமுது’ என்னும் சொல் உணவு என்னும் பொருளில் வந்தவற்றையும் ஒதுக்காமல் இங்கு கொள்ளப்பெற்றிருக்கிறது. அமுது போன்ற உண்டி என்னும் பொருளையே அவ் அனைத்தும் தந்து நிற்பதால் கொள்ளப் பெற்றது.

இன்றோரன்ன வகையில் மாணிக்கவாசகர் மலர்வாய்ப் பிறந்த திருவாசகத் தேனையும் அமுதையும் ஆய்ந்தெடுத்துத் திரட்டித் தருகின்றது இந்த நூல்.

இச் சிறந்த நல்ல முயற்சியைப் பயன்படுத்தி, “உருகிப்பெருகி உளம் குளிர முகந்து கொண்டு பருகற்கு இனிய பரம் கருணை”த் தேனையும் அமுதையும் உண்டு திளைக்கும் வண்டாகத் தில்லைக் கூத்தன் திருவடித்தாமரையைப் பொருந்தும் நல்வாய்ப்பை அப்பெருமான் அருள்வானாக.

வணக்கம்.

ராய-சொ.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

தேனும் - அமுதும்

கறந்தபால் கன்னலொடு
நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்துஅடியார் சிந்தனையுள்
தேன்னறி நின்று
பிறந்த பிறப்புஅறுக்கும்
எங்கள் பெருமான்.

.....
தேசனே! தேன்ஆர்
அமுதே! சிவபுரனே!

.....
ஆரா அமுதே!
அளவிலாப் பெம்மானே!

.....
ஊற்றுன உண்ஆர்
அமுதே! உடையானே!

தேன்அமர் சோலைத்

திருவா ரூரில்

ஞானம் தன்னை

நல்கிய நன்மையும்

உ

அருள்நனி சுரக்கும்

அமுதே! காண்க,

.....
மட்டு அளிற் வெறிமலர்

.....
எய்தினர்க்கு ஆர்அமுது
அளிப்போன் வாழ்க.

.....
அவயவம் சுவைதரு
கோல்தேன் கொண்டு செய்தனன்

.....
வாக்குஇறந்து அமுதம்
மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன்.

.....
இன்தேன் பாய்த்து நிரம்பிய
அற்புதம் ஆன அமுத தாரைகள்

.....

௩

கருணை வான்தேன் கலக்க
 அருளொடு பராஅமுது ஆக்கினன்
 பிரமன்மால் அறியாப்
 பெற்றி யோனே,
 இன்றுஎனக்கு ஆர்அமுது
 ஆனாய் போற்றி

௩

.....
 அரைசே ! போற்றி
 அமுதே! போற்றி

.....
 வானோர்க்கு அரிய
 மருந்தே ! போற்றி

.....
 அளிபவர் உள்ளத்து
 அமுதே! போற்றி

.....
 கண்ஆர் அமுதக்
 கடலே ! போற்றி

.....
 நஞ்சே அமுதா
 நயந்தாய் ! போற்றி

.....
 ஆரா அமுதே!
 அருளே ! போற்றி.

௪

புகவே தகேன்உனக்கு அன்பருள்
 யான்என்பொல் லாமணியே!
 தகவே எனையுனக்கு ஆட்கொண்ட
 தன்மை?எப் புன்மையரை
 மிகவே உயர்த்திவிண் ணேரைப் .
 பணித்தி,அண் ணு!அமுதே !
 நகவே தரும்எம் பிரான்என்னை
 நீசெய்த நாடகமே.

௩

யான்ஏதும் பிறப்புஅஞ்சேன்;
 இறப்பதனுக்கு என்கடவேன்;
 வானேயும் பெறில்வேண்டேன் ;
 மண்ணுள்வான் மதித்தும்இரேன் ;
 தேன்ஏயும் மலர்க்கொன்றைச்
 சிவனே !எம் பெருமான்எம்
 மாணே!உன் அருள்பெறுநாள்
 என்றுஎன்றே வருந்துவனே.

௪

வருந்துவன்நின் மலர்ப்பாதம்
 அவைகாண்பான்; நாயடியேன்,
 இருந்துநல மலர்புனையேன் ;
 ஏத்தேன்நாத் தழும்புஏறப் ;
 பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய் !
 அருள்அமுதம் புரியாயேல்
 வருந்துவன்நல் தமிழேன்மற்று
 என்னேநான் ஆமாறே ?

௫

சிந்தனைநின் தனக்குஆக்கி நாயி னேன்தன்
 கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குள்
 மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கிஐம் புலன்கள் ஆர
 வந்தனை; ஆட் கொண்டுள்ளே புருந்த விச்சை
 மால்அமுதப் பெருங்கடலே! மலையே! உன்னைந்
 தந்தனைசெந் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
 தனிச்சுடரே! இரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே. அ

விச்சைதான் இதுஒப்பது உண்டோ? கேட்கின்
 மிகுகாதல் அடியார்தம் அடியன் ஆக்கி
 அச்சந்தீர்த்து ஆட்கொண்டான்; அமுதம் ஊறி
 அகம்நெகவே புருந்துஆண்டான்; அன்பு கூட
 அச்சன்ஆண் பெண்அலிஆ காசம் ஆகி
 ஆர்அமுலாய் அந்தமாய் அப்பால் நின்ற
 செச்சைமா மலர்புரையும் மேனி எங்கள்
 சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே கூ

புகுவ தாவதும் போதர
 வில்லதும் பொன்னகர் புகப்போதற்கு
 உகுவ தாவதும் எந்தைஎம்
 பிரான்என்னை ஆண்டவன் கழற்குஅன்பு
 நெகுவ தாவதும் நித்தலும்
 அமுதொடு தேனெடு பால்கட்டி
 மிகுவ தாவதும் இன்றெனின்
 மற்றுஇதற்கு என்செய்கேன் வினையேனே. ௧௦

ஏனை யாவரும் எய்திடல்

உற்றுமற்று இன்னதென்று அறியாத
தேனை ஆன்நெய்யைக் கரும்பின்இன்

தேறலைச் சிவனைஎன் சிவலோகக்
கோனை மான்அன நோக்கிதன்

கூறனைக் குறுகிலேன் நெடுங்காலம் ;
ஊனை யான்இருந்து ஒம்புகின்
நேன்;கெடு வேன்;உயிர் ஓயாதே.

கக

வேனில் வேள்களை கிழித்திட

மதிசுடும் அதுதனை மினையாதே
மான்மி லாவிய நோக்கியர்

படிநிடை மத்திடு தயிராகித்
தேன்மி லாவிய திருவருள்

புரிந்தஎன் சிவனகர் புகப்போகேன்;
ஊனில் ஆவியை ஒம்புதல்

பொருட்டினும் உண்டுஉடுத்து இருந்தேனே.

கஉ

கொள்ளங் கில்லெனை அன்பிற் கூய்ப்பணி
களாரும் வண்டும் அருமலர்க் கொன்றையான்,
நள்ளங் கீழுளும் மேலுளும் யாவளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்மின்ற எந்தையே.

கங

அறிவ னே!அமு தே!அடி நாயினேன்
அறிவ ஒகக்கொண் டோஎனை ஆண்டது;
அறிவி லாமையன் நேகண்டது ஆண்டநாள்;
அறிவ னேஅல்ல னேஅருள் ஈசனே!

கச'

மானேர் நோக்கி உமையாள்

பங்கா ! வந்திங்கு ஆட்கொண்ட

தேனே! அமுதே! கரும்பின்

தெளிவே! சிவனே! தென்தில்லைக்

கோனே! உன்தன் திருக்குறிப்புக்

கூடு வார்டின் கழல்கூட

ஊனார் புழுக்கூடு இதுகாத்திங்கு

இருப்பது ஆனேன் உடையானே!

கரு

தேனைப் பாலைக் கன்னலின்

தெளியை ஒளியைத் தெளிந்தார்தம்

ஊனே உருக்கும் உடையானே

உம்ப ரானே வம்பனேன்

நான்நின் அடிபேன் நீயென்னை

ஆண்டாய் என்றால் அடியேற்குத்

தானுஞ் சிரித்தே அருளலாம்

தன்மை யாமென் தன்மையே.

கரு

போற்றிஎன் போலும் பொய்யர்

தம்மைஆட் கொள்ளும் வள்ளல்;

போற்றிநின் பாதம் போற்றி;

நாதனே போற்றி போற்றி;

போற்றிநின் கருணை வெள்ளப்

புதுமதுப் புவனம் நீர்தீக்

காற்றுஇய மானன் வானம்

இருசுடர்க் கடவு ளானே.

கரு

தீர்ந்தஅன் பாய அன்பர்க்கு
 அவரினும் அன்ப! போற்றி;
 போந்தும்என் பொய்ம்மை ஆட்கொண்டு
 அருளிடும் பெருமை போற்றி;
 வார்ந்தநஞ்சு அயின்று வானோர்க்கு
 அமுதம்ஈ வள்ளல்! போற்றி;
 ஆர்ந்ததின் பாதம் நாயேற்கு
 அருளிட வேண்டும் போற்றி.

கஅ

கானுமாறு கானேன் உன்னை
 அந்நாட் கண்டேனும்
 பானே பேசி எந்தன்னைப்
 படுத்ததுஎன்ன பரஞ்சோதி!
 ஆணே! பெண்ணே! ஆர்அமுதே!
 அத்தா! செத்தே போயினேன்;
 ஏண்நாண் இல்லா நாயினேன்
 என்கொண்டு எழுகேன் எம்மானே.

கக

மானேர் கோக்கி உடையாள் பங்கா!
 மறையீறு அறியா மறையோனே!
 தேனே! அமுதே! சிந்தைக்கு அரியாய்!
 சிறியேன் பிழைபொறுக்கும்
 கோனே! சிற்தே கொடுமை பறைந்தேன்
 சிவமா நகர்குறுகப்
 போனார் அடியார் யானும் பொய்யும்
 புறமே போந்தோமே.

உ௦

யானே பொய்என் நெஞ்சம்
 பொய்என் அன்பும் பொய்
 ஆனால் வினையேன் அழுதால்
 உன்னைப் பெற லாமே
 தேனே! அமுதே! கரும்பின்
 தெளிவே! திக்திக்கும்
 ஆனே! அருளாய் அடியேன்
 உனைவந்து உறும் ஆறே.

உக

அப்ப னேஎனக்கு அமுத னே!ஆ
 னந்த னே!அகம் நெகஅள் ஊறுதேன்
 ஒப்ப னே!உனக்கு உரிய அன்பரில்
 உரிய னாயுனைப் பருக நின்றதோர்
 துப்ப னே!சுடர் முடிய னே!துனை
 யாள னே!தொழும் பாளர் எய்ப்பினில்
 வைப்ப னே!எனை வைப்ப தோசொலாய்!
 நைய வையகத்து எங்கள் மன்னனே!

உஉ

செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலிற்
 சின்மொழி யாரிற் பன்னாள்
 விழுகின்ற என்னை விடுதிகண்
 டாய்!வெறி வாய் அறுகால்
 உழுகின்ற பூழுடி உத்தர
 கோசமங் கைக்கு அரசே!
 வழிமின்று மின்னருள் ஆர்அமுது
 ஊட்ட மறுத்தனனே.

உங

மாறுபட்டு அஞ்சுஎன்னை வஞ்சிப்ப
 யான்உன் மலரிமலர்த்தாள்
 வேறுபட் டேனை விடுதிகண்
 டாய்!வினை யேன்மனத்தே
 ன்றும்மட் டேமன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 நீறுபட் டேஒளி காட்டும்பொன்
 மேனி நெடுந்தகையே!

௨௪

நெடுந்தகை நீஎன்னை ஆட்கொள்ள
 யான்ஐம் புலன்கள்கொண்டு
 விடுந்தகை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!விர வார்வெருவ
 அடுத்தகை வேல்வல்ல உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 கடுந்தகை யேன்உண்ணும் தெண்ணீர்
 அமுதப் பெருங்கடலே!

௨௫

கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்குஉன்
 கருணைக் கடலில்உள்ளம்
 விடலரி யேனை விடுதிகண்
 டாய்!விடல் இல்லடியார்
 உடலில மேமன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 மடலின்மட் டே!மணி பே!அமு
 தே!என் மதுவெள்ளமே!

௨௬

கக

இருந்துஎன்னை ஆண்டுகொள்; விற்றுக்கொள்;
ஒற்றிவை; என்னின் அல்லால்
விருந்தின னேனை விடுதிகண்
டாய்! மிக்க நஞ்சு அமுதா
அருந்தின னே! மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கு அரகே!
மருந்தின னே! பிற விப்பிணிப்
பட்டு மடங்கினர்க்கே.

உஎ

ஆனைவெம் போரிற் துறுந்தூறு
எனப்புல னுல் அலைப்புண்
டேனை எந் தாய்! விட் டிடுதிகண்
டாய்வினை யேன்மனத்துத்
தேனையும் பாலையுங் கன்னலை
யும் அமு தத்தையும் ஒத்து
ஊனையும் என்பினை யுர் உருக்
காநின்ற ஒண்மையனே.

உஅ

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானுந்
திகைத்து இங்கொர் பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் றேனை விடுதிகண்
டாய்! விண்ணும் மண்ணும் எல்லாம்
கலங்கமுந் நீர்நஞ்சு அமுதுசெய்
தாய்கரு னாகரனே!
துலங்குகின் றேன் அடி யேன் உடை
யாய்! என் தொழுகுலமே!

உக

அடற்கரி போல்ஐம் புலன்களுக்கு
 அஞ்சி அழிந்தஎன்னை
 வீடற்கரி யாய்! விட் டிடுதிகண்
 டாய்! விழுத் தொண்டர்க்கு அல்லால்
 தொடற்குஅரி யாய்! சுடர் மாமணி
 யே! சுடு தீச்சுழலக்
 கடற்கரி தாய்எழும் நஞ்சு அமுது
 ஆக்குங் கறைக்கண்டனே!

௩௦

கண்டது செய்து கருணைமட்
 டுப்பரு கிக்களித்து
 மிண்டுகின் றேனை விடுதிகண்
 டாய்! நின் விரைமலர்த்தாள்
 பண்டுதந் தால்போல் பணித்துப்
 பணிசெயக் கூவித்துஎன்னைக்
 கொண்டுள்ளந் தாய்! களை யாய், களை
 யாய குதுகுதுப்பே!

௩௧

குதுகுதுப் பின்றிநின்று என்ருறிப்
 பேசெய்து நின்ருறிப்பில்
 விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண்
 டாய்! விரை ஆர்ந்துஇனிய
 மதுமதுப் போன்றுஎன்னை வாழைப்
 பழத்தின் மனங்கனிவித்து
 எதிர்வதுஎப் போது? பயில்விக்
 கயிலைப் பரம்பரனே!

௩௨

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்துளி
யப்புலன் தீக்கதுவ

வெதும்புறு வேளை விடுதிகண்
டாய்! விரை ஆர்நறவம்
ததும்புந் தாரத்தில் தாரம்
பயின்றாமந் தம்முரல்வண்டு
அதும்புங் கொழுந்தேன் அவிர்சடை
வானத்து அடலரைசே!

நக

அடர்புல னான்றிற் பிரிந்துஅஞ்சி
அஞ்சொல்நல் லாரவர்தம்
விடர்விட வேளை விடுதிகண்
டாய்! விரிந் தேளியும்
சுடரனை யாய்! சுடு காட்டர
சே! தொழும் பர்க்கு அமுதே!
தொடர்வரி யாய்! தமிழ் யேன்தனி
நீக்குந் தனித்துணையே!

நக

ஏசினும் யான்உன்னை ஏத்தினும்
என்பிழைக் கேதுழைந்து
வேசறு வேளை விடுதிகண்
டாய்! செம் பவளவெற்பின்
தேசுடை யாய்என்னை ஆளுடை
யாய்! சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின ஆலமுண் டாய்! அமுது
உண்ணக் கடையவனே,

நரு

முத்தன்ன வெண்ணகையாய்! முன்வந்து எதிரெழுந்துஎன்
அத்தன்ஆ னந்தன் அமுதன்என்று அள்ஊறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய்! வந்துன் கடைதிறவாய்!
பத்துடையீர்! ஈசன் பழஅடியீர்! பாங்குடையீர்!
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய். ௩௬

“ஒளநித் திலநகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?”
“வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?”
“எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றுஅவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக் கசிந்துஉள்ளம்
உள்ளெக்கு தின்றுஉருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயில்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்” ௩௭

மால்அறியா நான்முகனும் காணு மகையினைநாம்
போல்அறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநி! கடைதிறவாய்;
ஞாலமே விண்ணோ பிறவே அறிவுஅறியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேஎன்று
ஓலம் இடினும் உணராய்! உணராய்காண்!
ஏலக் குழலி! பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய். ௩௮

அன்னே இவையும் சிலவோ பலஅமரர்
 உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றே வாய்திறப்பாய்!
 தென்னாள் னுமுன்னம் தீசைர் மெழுகொப்பாய்!
 என்னுளை என்னரையன் இன் அமுது என்று எல்லோரும்
 சொன்னோம்சேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ?
 வல்நெஞ்சப் பேதையிப்போல் வாளாகிடத்தியால்!
 என்னே துயிலின் பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய். நகக

செங்கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
 எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
 கொங்குடன் கருங்குழவி நம்தம்மைக் கோதுஆட்டி
 இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
 செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை
 அங்கண் அசை அடியோங்கட்கு ஆர் அமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். சு௦

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம் சென்றுஇறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவ்று அற்றற்போல்
 கண்ணூர் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
 தண்ணூர் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகலப்
 பெண்ணுகி ஆணய் அலியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
 விண்ணுகி மண்ணுகி இத்தனையும் வேறுஆகிக்
 கண்ணூர் அமுதமுமாய் மின்ருள் கழல்பாடிப்
 பெண்ணே!இப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய் சக

பாரார் விசம்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற்கு அரியான் எமக்குளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வடிஅருளி வந்துள்ள உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலைகடல்வாய் மீன் விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். சஉ

வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோடு இந்திரனும்
காவின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையித்திட்டு
ஊன்வந்து உரோமங்கள் உள்ளே உயிப்பெய்து
தேன்வந்து அமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த
வான்வந்த வர்கழலை பாடுதுங்காண் அம்மானாய். சங

கேட்டாயோ தோழி! கிறிசெய்த வாறுஒருவன்
தீட்டுஆர் மதில்புடைகுழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனஎல்லாம் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாள்தா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை விடெய்த
ஆள்தான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய்ச்ச

கைஆர் வளைசிலம்பக் காதுஆர் குழைஆட
மைஆர் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டுஒலிப்பச்
செய்யாளை வெண்ணீறு அணிந்தானைச் சேர்ந்துஅறியாக்
கையாளை எங்கும் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மெய்யாளை அல்லாதார்க்கு அல்லாத வேதியனை
ஐயாறு அமர்ந்தானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். சரு

அனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
 ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்துஇறந்து எய்த்தேனை
 ஊனையும் நின்றிருக்கி என்வினையை ஒட்டுகந்து
 தேனையும் பாளையும் கன்னலையும் ஒத்துஇனிய
 கோனவன்போல் வந்துஎன்னைத் தன்தொழும்பிற்
 கொண்டருளும்

வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய் சக

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய்என் உட்கலந்து
 தேனாய் அமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
 வானோர் அறியா வழிஎமக்குத் தந்தருளும்

தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீர்ஒளிசேர்

ஆன அறிவாய் அளவுஇறந்த பல்உயிர்க்கும்

கோனாகி நின்றவா கூறுதும்காண் அம்மானாய்

ச௭

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை

வெளிவந்த மால்அயனும் காண்பரிய வித்தகனைத்

தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்

எளிவந்து இருந்துஇரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால்

ஒளிவந்துஎன் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளிதிகழ

அளிவந்த அந்தணனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய், சஅ

முன்னனை முவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும்

பின்னனைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்

மன்னனை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்

தென்னனைக் காவாளைத் தென்பாண்டி நாட்டாளை

என்னனை என்னப்பன் என்பார்கட்கு இன்அமுதை

அன்னனை அம்மானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய், சக

மையமர் கண்டனை வானநாடர்

மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை.

ஐயனை ஐய்பி ரானைநம்மை

அகப்படுத்து ஆட்கொண்டு அருமைகாட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்

போதிக் கண்ணினைப் பொன் தொடித்தோள்
பைஅரவு அல்குல் மடந்தைநல்லர்!

பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

டு௦

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்

வெண்நகைப் பன்அமர் மென்மொழியர்!

என்னுடை ஆர்அமுது எங்கள்அப்பன்

எம்பெரு மான்திம வான்மகட்குத்

தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்

தமையன்எம் ஐயன் தாள்கள்பாடிப்

பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லர்!

பொன்திருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

டு௧

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப்பாகை

நாடற்கு அரிய நலத்தைநந்தாத்

தேனைப் பழச்சுவை ஆயினனைச்

சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல

கோனைப் பிறப்பறுத்து ஆண்டுகொண்ட

கூத்தனை நாத்தழும்பு ஏறவாழ்த்திப்

பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லர்!

பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

டு௨

தேன் அக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வான் அக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கைஏந்தும்
 ஊன் அக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்யஅன்று
 போனக மாகநஞ்சு உண்டல்பாடிப்
 பொன்திருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ருங்

நானூர்என் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை ஆர் அறிவார்
 வானூர் பிரானென்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
 ஊனூர் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
 தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பி!

ருசு

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில்தேன் உண்ணுதே
 நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
 அனைத்துளலும்பு உள்ளெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும்
 குனிப்புஉடை யானுக்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பி!

ருரு

சட்டோ நினைக்க மனத்து அமுதாம் சங்கரனைக்
 கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருஅடியை
 ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநாம் உருவறியோம்
 சிட்டாய் சிட்டற்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பி!

ருசு

நானும்என் சிந்தையும் நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம்
 நானும்தன் தையலும் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
 வானும் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
 தேன்உந்து சேவடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பி!

ருள

அருமந்த தேவர்

அயன் திருமாற்கு அரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர்

உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழ்க்

கடைக்கணித்தென் உளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித்

தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

ருஅ

விண்ணோர் முழுமுதல்

பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்து அயன்

மாலுடைய வைப்பு அடியோம்
கண்ணார வந்துகின்றான்

கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னுதென் னுஎன்று

தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

ருக்

தேன்புக்க தண்பணைகுழ்

தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம்

பயிலுமது என்னேம?
தான்புக்கு நட்டம்

பயின்றிலனேல் தரணிஎல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக்கு

ஊட்டாங்காண் சாழலோ.

கூ

அம்பலத்தே கூத்தாடி
 அமுதுசெயப் பலிதிரியும்
 நம்பனையும் தேவன் என்று
 நண்ணுமது என்னேம?
 நம்பனையும் ஆமாகேள்
 நான்மறைகள் தாம்அறியா
 எம்பெருமான் ஈசாவென்று
 ஏத்தினகாண் சாழலோ.

கூக

அம்பரமாம் புள்ளித்தோல்
 ஆலாலம் ஆர்அமுதம்
 எம்பெருமான் உண்டசதூர்
 எனக்குஅறிய இயம்பேடி?
 எம்பெருமான் ஏதுஉடுத்தங்கு
 ஏதுஅமுது செய்திடினும்
 தம்பெருமை தான்அறியாத்
 தன்மையன்காண் சாழலோ.

கூஉ

எந்தைஎந் தாய்சுற்றம்
 மற்றும்எல்லாம் என்னுடைய
 பந்தம் அறுத்துஎன்னை
 ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
 அந்த இடைமருதில்
 ஆனந்தத் தேன்இருந்த
 பொந்தைப் பரவிநாம்
 பூவல்லி கொய்யாமோ!

கூங

தேன் ஆடு கொன்றை

சடைக்கு அணிந்த சிவபெருமான்,

ஊன்நாடி நாடிவந்து

உள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே

நான்நாடி ஆடிநின்று

ஒலமிட நடம்பயிலும்

வானாடர் கோவுக்கே

பூவல்லி கொய்யாமோ.

காசு

பாலும் அமுதமும்

தேனுடனும் பராபரமாய்க்

கோலம் குளிர்ந்துள்ளம்

கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்

ஞாலம் பரவுவார்

நன்நெறியாம் அந்நெறியே

போலும் புகழ்பாடிப்

பூவல்லி கொய்யாமோ.

காரு

வானவன் மால்அயன்

மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்

கோனவனாய் நின்று

கூடலிலாக் குணக்குறியோன்

ஆன நெடுங்கடல்

ஆலாமை அமுதுசெய்யப்

போனகம் ஆனவா

பூவல்லி கொய்யாமோ.

காசு

திண்போர் விடையான்
 சிவபுரத்தார் போர்ஏறு
 மண்பால் மதுரையில்
 பிட்டமுது செய்தருளித்
 தண்டாலே பாண்டியன்
 தன்னைப் பணிகொண்ட
 புண்பாடல் பாடிநாம்
 பூவல்லி கொய்யாமோ.

காள்

பொருள்பற்றிச் செய்கின்ற
 பூசனைகள் போல்விளங்கச்
 செருப்புற்ற சீரடி
 வாய்க்கலசம் ஊன் அமுதம்
 விருப்புற்று வேடனார்
 சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்கு
 அருட்பெற்று தின்றவா
 தோள்நோக்கம் ஆடாமோ.

காஅ

சீரார் பவளங்கால் முத்தம் கயிருக
 ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதுஅமர்ந்து
 நாரா யணன்அறியா நான்மலர்த்தாள் நாயடியேற்கு
 ஊராகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
 ஆரா அமுதின் அருள்தாள் இணைபாடிப்
 போரார்வேல் கண்மடவீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ.

காஅ

முன்றுஅங்கு இலங்கு நயனத்தன் முவாத
வான்தங்கு தேவர்களும் காணு மலரடிகள்
தேன்தங்கித் தித்தித்து அமுதூறித் தான்தெளிந்துஅங்கு
ஊன்தங்கி தின்று உருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்தங்கு இடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றுஅங்கு அனநடையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ, எ௦

நஞ்சுஅமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சதோய் மாடமணி உத்தர கோசமங்கை
அஞ்சொலாள் தன்னோடும் கூடி அடியவர்கள்
நெஞ்சளே தின்று அமுதம் ஊறிக்கருணைசெய்து
துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்ப்பாடிப்
புஞ்சம்ஆர் வெள்வனாயீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. எக

கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுஉண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞாலம் மிகப்பரிமேல் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலம்திகழுந் திருஉத்தர கோசமங்கை
மாலுக்கு அரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூவித்து அகங்குழைந்து பொன்ஊசல் ஆடாமோ, எஉ

தேன்பழச் சோலை பழிலுஞ்

சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ

வான்பழித்து இம்மண் புகுந்து

மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்

ஊன்பழித்து உள்ளம் புகுந்துள்ள

உணர்வது வாய ஒருத்தன்

மான்பழித்து ஆண்டமென் நோக்கி

மணுளனை நீவரக் கூவாய்.

இன்பம் தருவன் குயிலே

ஏழுல கும்முழுது ஆளி

அன்பன் அமுதுஅளித்து ஊறும்

ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்

நன்பொன் மணிச்சுவடு ஒத்த

நற்பரி மேல்வரு வாளைக்

கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே!

கோகழி நாதனைக் கூவாய்.

எசு

காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக்

கடிபொழில். வாழுங் குயிலே!

சீருடைச் செங்கம லத்தில்

திகழ்உரு வாகிய செல்வன்

பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப்

பாசம் அறுத்தெனை ஆண்ட

ஆருடை அம்பொனின் மேனி

அமுதினை நீவரக் கூவாய்.

எரு

இப்பாடே வந்துஇயம்பு; கூடுபுகல்; என்கினியே!

ஒப்புஆடாச் சீருடையான் ஊர்வதுஎன்னே? எப்போதும்

தேன்புரையும் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ஏத்திசைப்ப

வான்புரவி ஊரும் மகிழ்ந்து.

எசு

கோல்தேன் மொழிக்கிள்ளாய்!கோதில் பெருந்துறைக்கோன்

மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய்;-ஏற்றார்

அழுக்கடையா நெஞ்சருக மும்மலங்கள் பாயும்

கழுக்கடை காண் கைக்கொள் படை.

எஎ

அதுபழச் சுவைஎன அமுதுஎன அறிதற்கு
அரிதுஎன எளிதுஎன அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருவுரு இவன்அவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்குஎழுந்து அருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர கோச
மங்கைஉள் ளாய்! திருப் பெருந்துறை மன்னு!
எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே. எஅ

முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்;
முவரும் அறிகிலர் யாவர்மற்று அறிவார்;
பந்தனை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந்து அருளிய ப்ரனே!
செந்தழல் புரைதிரு மேனியும் காட்டி,
திருப்பெருந் துறைஉறை கோயிலும் காட்டி
அந்தணன் ஆவதும் காட்டிவந்து ஆண்டாய்
ஆர்அமு தே! பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே. எக

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொரு ளே! உன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே!
வண்திருப் பெருந்துறை யாய்! வழி அடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே!
கடல்அமு தேகரும் பே! விரும்பு அடியார்
எண்ணகத் தாய்உல குக்குஉயிர் ஆனாய்
எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! அஃ

புவனியில் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்நாம்
 போக்குகின் றோமஅவ மேஇந்தப் பூமி
 சிவன்உய்யக் கொள்கின்ற ஆறுஎன்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறைஉறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப்பு எய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவுநின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
 அவனியில் புகந்துஎமை ஆட்கொள வல்லாய்!
 ஆர்அமு தே!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே. அக

அரைசே! பொன்னம் பலத்துஆடும்
 அமுதே! என்றுஉன் அருள்நோக்கி
 இரைதேர் கொக்குஒத்து இரவுபகல்
 ஏற்று இருந்தே வேசற்றேன்;
 கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக்
 காட்சி கொடுத்துஉன் அடியேன்பால்
 பீரைசேர் பாலில் நெய்போலப்
 பேசாது இருந்தால் ஏசாரோ? அஉ

மாற்றின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
 புலன்ஐந்தின் வழிஅடைத்து அமுதே
 ஊற்றின்று என்உள் எழுபரஞ் சோதி!
 உள்ளவா காணவந்து அருளாய்
 தேறலின் தெளிவே! சிவபெரு மானே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 ஈறுஇலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
 இன்பமே! என்னுடை அன்பே. அங

அரைசனே! அன்பர்க்கு அடியனேன் உடைய .

அப்பனே! ஆவியோடு ஆக்கை

புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின்று உருக்கிப்

பொய்இருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே!

திரைபொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

உரைஉணர்வு இறந்துநின்று உணர்வதோர் உணர்வே!

யான்உன்னை உரைக்கும்ஆறு உணர்த்தே. அச

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோடு ஒழிந்தார்

உணர்வுக்கும் தெரிவரும் பொருளே!

இணங்கிலி! எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே!

எனைப்பிறப்பு அறுக்கும்எம் மருந்தே!

திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்ததா வெளியே!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

குணங்கள்தாம் இல்லா இன்பமே! உன்னைக்

குறுகினேற்கு இனிஎன்ன குறையே.

அரு

குறைவுஇலா நிறைவே! கோதுஇலா அமுதே!

ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே!

மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்துஎன்

மனத்திடை மன்னிய மன்னே!

சிறைபெரு நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயும்

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

இறைவனே! நீஎன் உடல்திடம் கொண்டாய்

இனிஉன்னை என்இரக் கேனே.

அசு

பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முனைத்துப்

பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே!

நீர்உறு தீயே! நினைவதேல் அரிய

நின்பலா! நின்அருள் வெள்ளச்

சீர்உறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேனே!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

ஆர்உறவு எனக்குஇங்கு ஆர்அயல் உள்ளார்

ஆனந்தம் ஆக்கும்என் சோதி!

அஎ

பொய்யனேன் அகர்நெகப் புகுந்துஅமுது ஊறும்

புதும லர்க்கழல் இணையடி பிரிந்தும்

கையனேன் இன்னும் செத்திலேன்; அந்தோ!

விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்;

ஐனே! அரசே! அருட்பெருங் கடலே!

அத்த னே!அயன் மாற்குஅரிய ஒண்ணாச்

செய்யமே வியனே! செய்வகை அறியேன்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

அஅ

மாய னே!மறி கடல்விடம் உண்ட

வான வா!மணி கண்டத்துளம் அமுதே

நாயி னேன்உனை நினையவும் மாட்டேன்;

“நமச்சி வாய”என்று உன்அடி பணியாப்

பேயன் ஆகிலும் பெருநெறி காட்டாய்

பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞக னேயோ!

சேயன் ஆகிவின்று அலறுவது அழகோ?

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

அக

பொது சேர்அயன் பொருகடல் கிடந்தோன்
 புரந்த ராதிகள் நிற்கமற்று என்னைக்
 கோதும் ஆட்டியின் குரைகழல் காட்டிக்
 குறிக்கொள் கென்றுநின் தொண்டரில் கூட்டாய்;
 யாது செய்வதுஎன்று இருந்தனன் மருந்தே!
 அடிய னேன்இடர்ப் படுவதும் இனிதோ?
 சீத வார்புனல் நில்விய வயல்குழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

கூ௦

மின்கணிஞர் நுடங்கும் இடையார் வெகுளி
 வலையில் அகப்பட்டுப்
 புன்கணஞய்ப் புரள்வேனைப் புரளாமல்
 புகுந்துஅருளி
 என்கணிலே அமுதுஊறித் தித்தித்துஎன்
 பிழைக்குஇரங்கும்
 அங்கணனே! உடையாய்! அடியேன்உன்
 அடைக்கலமே,

கூ௧

வழங்குகின் றுய்க்குஉன் அருள்ஆர்
 அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
 விழுங்குகின் றேன்;விக்கி னேன்;வினை
 யேன்என் விதிஇன்மையால்,
 தழங்கரும் தேன்அன்ன தண்ணிர் பருகத்தந்து
 உய்யக்கொள்ளாய்;
 அழுங்குகின் றேன்உடை யாய்!அடி யேன்உன்
 அடைக்கலமே.

கூ௨

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிருக
 முனை என்பு தோல்போர்த்த
 குப்பா யம்புக்கு இருக்க கில்லேன்
 கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ?
 எப்பால் அவர்க்கும் அப்பால்
 ஆம்என் ஆரமு தேயோ
 அப்பா! காண ஆசைப்
 பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே!

கூ௩

அளிபுண் அகத்துப் புறந்தோல் முடி
 அடியேன் உடைஆக்கை
 புளியம் பழம்ஒத்து இருந்தேன்; இருந்தும்
 விடையாய்! பொடியாடி!
 எளிவந்து என்னை ஆண்டு கொண்ட
 என்ஆர் அமுதேயோ!
 அளியேன் என்ன ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

கூ௪

பாரோர் விண்ணோர் பரவி ஏத்தும்
 பரனே! பரஞ்சோதி!
 வாராய் வாரா உலகம் தந்து
 வந்துஆட் கொள்வானே!
 பேர்ஆ யிரமும் பரவித் திரிந்துஎம்
 பெருமான் எனஏத்த
 ஆரா அமுதே! ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

கூ௫

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை
 வாளா தொழும்புஉகந்து
 கடைபட் டேனை ஆண்டு கொண்ட கருணை
 லயனைக் கருமால்பிரமன்
 தடைபட்டு இன்னும் சார மாட்டாத்
 தன்னைத்தந்த என்ஆர் அமுதைப்
 புடைபட்டு இருப்பது என்கொல் லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. ககசு

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
 நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
 ஆண்டு கொண்ட என்ஆர் அமுதை
 அள்ளு உள்ளத்து அடியார்முன்
 வேண்டும் தனையும் வாய்விட்டு அலறி
 விரையார் மலர்தூவிப்
 பூண்டு கிடப்பது என்கொல் லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே கக௭

அல்லிக்கமலத்து அயனும் மாலும்
 அல்லா தவரும் அமரர்கோனும்
 சொல்லிப் பரவும் நாமத்தானைச்
 சொல்லும் பொருளும் இறந்தகடரை
 நெல்லிக் கணியைத் தேனைப் பாலை
 நிறைஇன் அமுதை அமுதின சுவையைப்
 புல்லிப்புணர்வது என்கொல் லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. ககஅ

தாதாய்! முஏழ் உலகி னுக்கும்
 தாயே! நாயேன் தனை ஆண்ட
 பேதாய்! பிறவிப் பிணிக்குஓர் மருந்தே!
 பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
 ஏதாம் மணியே! என்று என்று ஏத்தி
 இரவும் பகலும் எழிலார் பாதப்
 போதுஆய்ந்து அணைவது என்றுகொல்-லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

ககக

பந்துஅணை விரலாள் பங்கநீ அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றுஇலேன் கண்டாய்
 செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 அந்தமில் அமுதே! அரும்பெரும் பொருளே!
 ஆர்அமு தே!அடி யேனை
 வந்துஉய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகஎன்று அருள்புரி யாயே.

க௦௦

துப்பனே! தூயாய்! தூயவெண் நீறு
 துதைந்துஎழு துளங்குஒளி வயிரத்து
 ஒப்பனே! உன்னை உள்குவார் மனத்தில்
 உறுசுவை அளிக்கும்ஆர் அமுதே!
 செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அப்பனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே.

க௦க

சாதிகுலம் பிறப்புஎன்னும்

சுழிப்பட்டுத் தமோறும்

ஆதமிலி நாயேனை

அல்லல்அறுத்து ஆட்கொண்டு

பேதைகுணம் பிறர்உருவம்

யான்எனதுஎன் உரைமாய்த்துக்

கோதில்அமுது ஆனானைக்

குலாவுதில்லை கண்டேனே.

க௦௨

அருள்ஆர் அமுதப் பெருங்கடல்வாய்

அடியார் எல்லாம் புக்குஅழுந்த

இருளார் ஆக்கை இதுபொறுத்தே

எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே!

மருளார் மனத்தோர் உன்மத்தன்

வருமால் என்றுஇங்கு எனைக்கண்டார்

வெருளா வண்ணம் மெய்அன்பை

உடையாய்! பெறநான் வேண்டுமே.

க௦௩

வேண்டும் வேண்டும் மெய்அடியார்

உள்ளே விரும்பி எனைஅருளால்

ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த

அமுதே! அருமா மணிமுத்தே!

தூண்டா விளக்கின் சுடர்அனையாய்;

தொண்ட நேற்கும் உண்டாங்கொல்?

வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது

மிக்க அன்பே மேவுதலே

க௦௪

நான் ஆர்அடி அணைவான் ஒரு
 நாய்க்குத்தவிசு இட்டுஇங்கு
 ஊன் ஆர்உடல் புகுந்தான் உயிர்
 கலந்தான் உளம் பிரியான்
 தேன் ஆர்சடை முடியான் மன்னு
 திருப்பெருந்துறை உறைவான்
 வானோர்களும் அறியாதது ஓர்
 வளம் ஈந்தனன் எனக்கே.

க௦௫

கோல்தேன் எனக்கு என்கோ; குரை
 கடல்வாய் அமுது என்கோ;
 ஆற்றேன்; எங்கள் அரணே! அரு
 மருந்தே! எனது அரசே!
 சேற்று ஆர்வயல் புடைகும்தரு
 திருப்பெருந்துறை உறையும்
 நீற்று ஆர்தரு திருமேனிடின்
 மலனே! உனை யானே.

க௦௬

எச்சம் அறி வேன்; நான் எனக்கு
 இருக்கின்றதை அறியேன்;
 அச்சோ எங்கள் அரணே! அரு
 மருந்தே! எனது அமுதே!
 செச்சைமலர் புரைமேனியன்
 திருப்பெருந்துறை உறைவான்
 டிச்சம் என நெஞ்சில் மன்னி
 யானாகிடின் றானே.

க௦௭

வான்பாவிய உலகத்தவர்
 தவமேசெய அவமே
 ஊன்பாவிய உடலைச்சுமந்து
 அடவிமரம் ஆனேன்;
 தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு
 திருப்பெருந்துறை உறைவாய்!
 நான்பாவியன் ஆனால்உனை
 நல்காய்என லாமே.

க௦அ

மஞ்சலாம் உருமும் அஞ்சேன்;
 மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன்;
 நஞ்சமே அமுதம் ஆக்கும்;
 நம்பிரான் எம்பி ரானாய்ச்
 செஞ்சவே ஆண்டு கொண்டான்,
 திருமுண்டம் தீட்ட மாட்டாது
 அஞ்சுவார் அவரைக் கண்டால்
 அம்மநாம் அஞ்சும் ஆறே.

க௦க

பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப்
 பாண்டியற்கு ஆர்அமுதாம்
 ஒருவரை ஒன்றும்இ லாதவ
 ரைக்கழல் போதுஇறைஞ்சித்
 தெரிவர நின்றுஉருக் கிப்பரி
 மேல்கொண்ட சேவகனார்
 ஒருவரை அன்றி உருஅறி
 யாதுஎன்தன் உள்ளமதே

க௦௧௦

உம்பர்கட்கு அரசே! ஒழிவுஅற நிறைந்த
 யோகமே! ஊற்றையேன் தனக்கு
 வம்புஎனப் பழுத்துஎன் குடிமுழுது ஆண்டு
 வாழ்வுஅற வாழ்வித்த மருந்தே!
 செம்பொருள் துணிவே! சீர்உடைக் கழலே!
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 எம்பொருட்டு உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே! ககக

அம்மையே! அப்பா! ஒப்புஇலா மணியே!
 அன்பினில் வீணாந்தஆர் அமுதே!
 பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
 புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
 செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே. ககஉ

பால்நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
 பரிந்துநீ பாவியேன் உடைய
 ஊனினை உருக்கி உள்ஒளி பெருக்கி
 உலப்புஇலா ஆனந்தம் ஆய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 யான்உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்;
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே. ககங

பண் ஆர்ந்த மொழிமங்கை
பங்காமின் ஆளானார்க்கு
உண் ஆர்ந்த ஆர்அமுதே!
உடையானே! அடியேனை
மண் ஆர்ந்த பிறப்புஅறுத்திட்டு
ஆள்வாய்நீ வாஎன்னக்
கண்ணூர உய்ந்தவாறு
அன்றேஉன் கழல்கண்டே.

ககச

பஞ்சஆய அடிமடவார்
கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சஆய துயர்கூர
நடுங்குவேன்; நின் அருளால்
உயஞ்சேன்எம் பெருமானே!
உடையானே! அடியேனை
அஞ்சேல்என்று ஆண்டவாறு
அன்றேஅம் பலத்துஅமுதே!

ககரு

நானேயோ தவம்செய்தேன்;
“ சிவாயநம ” எனப்பெற்றேன்;
தேனாய்இன் அமுதமும்ஆய்த்
தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந்து எனதுஉள்ளம்
புகுந்துஅடியேற்கு அருள்செய்தான்.
ஊன் ஆரும் உயிர்வாழ்க்கை
ஒறுத்துஅன்றே வெறுத்திடவே!

ககசூ

குறியும் நெறியும் குணமும்இலார்
 குழாங்கள்தமைப்
 பிறியும் மனத்தார் பிறிவுஅரிய
 பெற்றியனைச்
 செறியும் கருத்தில் உருத்துஅமுதாம்.
 சிவபதத்தை
 அறியும் குலாத்தில்லை ஆண்டாளைக்
 கொண்டுஅன்றே!

கக௭

பேரும் குணமும் பிணிப்புஉறும்இப்
 பிறவிதனைத்
 தூரும்பரிசு துரிசுஅறுத்துத்
 தொண்டர்எல்லாம்
 சேரும் வகையால் சிவன்கருணைத்
 தேன்பருகி
 ஆரும் குலாத்தில்லை ஆண்டாளைக்
 கொண்டுஅன்றே.

கக௮

அட்ட முர்த்தி அழகன் இன்னமுது
 ஆய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
 சிட்டன் மெய்ச்சிவ லோக நாயகன்
 தென்பெ ருந்துறைச் சேவகன்
 மட்டு வார்குழல் மங்கை யானைஓர்
 பாகம் வைத்த அழகன்தன்
 வட்ட மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்நம்
 சென்னி மன்னி மலருமே.

கக௯

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்று எண்ணி
மதித்தி டாவகை நல்கினான்
வேய தோள்உமை பங்கன் எங்கள்
திருப்பெ ருந்துறை மேவினான்
காயத்து உள்அமுது ஊறஊறநீ
கண்டுகொள் என்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.

கஉ௦

அங்கணன் எங்கள் அமரர்பெம்மான்
அடியார்க்கு அமுதன் அவனிவந்த
எங்கள் பிரான்இரும் பாசம்தீர
இகபரம் ஆயதோர் இன்பம்எய்த
சங்கம் கவர்ந்துவண் சாத்தினோடும்
சதுரன் பெருந்துறை யாளிஅன்று
மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த
வகையறி வார்எம் பிரானாவாரே.

கஉக

பார்உரு ஆயபிறப்புஅற வேண்டும்
பத்திமை யும்பெற வேண்டும்
கீர்உரு ஆயசிவபெரு மானே!
செங்கம லமலர் போலும்
ஆர்உரு ஆயஎன் ஆர்அமு தே!உன்
அடிய வர்தொகை நடுவே
ஓர்உரு ஆயநின் திருஅருள் காட்டி
என்னையும் உய்யக்கொண்டு அருளே.

கஉஉ

பால்திரு நீற்றுளம் பரம னைப்பரங்
 கருணை யோடும் எதிர்ந்து
 தோற்றிமெய் அடியார்க்கு அருள்துறை அளிக்கும்
 சோதி யைந் தியிலேன்
 போற்றிஎன் அமுதே எனநினைந்து ஏத்திப்
 புகழ்ந்துஅழைத்து அலறிஎன் உள்ளே
 ஆற்றுவன் ஆக உடையவ னேஎன
 ஆவ என்றுஅரு ளாயே!

கஉந

சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்
 திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்!
 போரில் பொலியும் வேல்கண்ணாள்
 பங்கன் புயங்கன் அருள் அமுதம்
 ஆரப் பருகி ஆராத
 ஆர்வம் கூர அழுந்துவீர்!
 போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே;
 பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே.

கஉச

வெய்ய வினைஇரண்டும் வெந்துஅகல மெய்உருகிப்
 பொய்யும் பொடியாகாது என்செய்கேன்?-செய்ய
 திருவார் பெருந்துறையான் தேன்உந்து செந்தீ
 மருவாது இருந்தேன் மனத்து,

கஉரு

முன்னை வினைஇரண்டும் வேர்அறுத்து முன்னின்றான்
 பின்னைப் பிறப்புஅறுக்கும் பேராளன்-தென்னன்
 பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
 வருந்துயாம் திர்க்கும் மருந்து.

கஉசு

பீத்துஎன்னை ஏற்றும்; பிறப்புஅறுக்கும்; பேச்சுஅரிதாம்;
மத்தமே ஆக்கும்வந்து என்மனத்தை-அத்தன்
பெருந்துறையான் ஆட்கொண்டு பேர்அருளால் நோக்கும்
மருந்துஇறவாப் பேர்இன்பம் வந்து. கஉ௭

வாரா வழிஅருளி வந்துஎனக்கு மாறுஇன்றி
ஆரா அமுதாய் அமைந்துஅன்றே;-சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிந்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி. கஉ௮

இருந்துஎன்னை ஆண்டான் இணைஅடியே சிந்தித்து
இருந்துஇரந்து கொள்ளெஞ்சே! எல்லாம்-தரும்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துஉருவாய் என்மனத்தே வந்து. கஉ௯

உள்ள மலம்முன்றும் ஆய உகுபெருந்தேன்
வெள்ளம் தரும்பரியின் மேல்வந்த-வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள்! வாழ்த்தக்
கருவும் கெடும்பிறவிக் காடு. க௩௦

பேசும் பொருளுக்கு இலக்கிதமாம் பேச்சுஇறந்த
மாசுஇல் மணியின் மணிவார்த்தை-பேசிப்
பெருந்துறையே என்று பிறப்புஅறுத்தேன்; நல்ல
மருந்தின்அடி என்மனத்தே வைத்து. க௩௧

ஒன்றினொடு ஒன்றும்ஓர் ஐந்தினொடு

ஐந்தும் உயிர்ப்பதும் ஆகாதே

உன் அடி யார் அடி யார் அடி

யோம் என உய்ந்தன ஆகாதே

கன்றை நினைந்து எழு தாயென

வந்த கணக்கதும் ஆகாதே

காரணம் ஆகும் அனாதி

குணங்கள் கருத்துறும் ஆகாதே

நன்று இது தீது என வந்த

நடுக்கம் நடந்தன ஆகாதே

நாமும் எ லாம் அடி யார் உட

னே செல நண்ணுதும் ஆகாதே

என்றும் என் அன்பு பிறைந்த

பரா அமுது எய்துவது ஆகாதே

ஏறுடை யான் என ஆளுடை

நாயகன் என்னுள் புகுந்திடிலே.

கநஉ

பந்த விகார குணங்கள்

பறிந்து மறிந்திடும் ஆகாதே

பாவனை ஆய கருத்தினில்

வந்த பரா அமுது ஆகாதே

அந்தம் இலாத அகண்டமும்

நம்முள் அகப்படும் ஆகாதே

ஆதி முதல்பரம் ஆய

பரஞ்சுடர் அண்ணுவது ஆகாதே

செந்துவர் வாய்மட வார்இடர்
 ஆனவை சிந்திடும் ஆகாதே
 சேலன கண்கள் அவன்திரு
 மேனி திளைப்பன ஆகாதே
 இந்திர ஞால இடர்ப்பிற
 வித்துயர் ஏகுவது ஆகாதே
 என்னுடை நாயகன் ஆகிய
 ஈசன் எதிர்ப்படும் ஆயிடிவே

காடந்

சங்குதி ரண்டுமு ரன்றுஎழும்
 ஓசைதழைப்பன ஆகாதே
 சாதிவி டாதகு ணங்கள்நம்
 மோடுச லித்திடும் ஆகாதே
 அங்குஇது நன்றுஇது நன்றுஎனும்
 மாயைஅ டங்கிடும் ஆகாதே
 ஆசைஎ லாம்அடி யார்அடி
 யோம்எனும் அத்தனை ஆகாதே
 செங்கயல் ஒண்கண்ம டந்தையர்
 சிந்தைதி னைப்பன ஆகாதே
 கீர்அடி யார்கள்சி வாளுப
 வங்கள்தெ ரிந்திடும் ஆகாதே
 எங்கும்நி றைந்துஅமுது ஊறுப
 ரஞ்சுடர் எய்துவது ஆகாதே
 ஈறுஅறி யாமறை யோன்னை
 ஆளஎ முந்துஅரு ளப்பெநிலே.

காடச

முற்றும்.

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
க	அங்கணன்	கஉக	அமுது
உ	அடர்புலனல்	ஙச	அமுது
ங	அடற்கரி	ங௦	அமுது
ச	அட்டமூர்த்தி	ககக	மட்டு, அமுது
ரு	அண்ணாமலையான்	சக	அமுது
கா	அது பழச்சுவை	எஅ	மது, அமுது
எ	அப்பனே	உஉ	தேன், அமுது
அ	அம்பரமாம்	காஉ	அமுது 2
கா	அம்பலத்தே	காக	அமுது
க௦	அம்மையே	ககஉ	அமுது
கக	அருமந்த	ருஅ	மருந்து
கஉ	அருளார்	க௦ங	அமுது
கங	* அருள்நனி	ங	அமுது 5 தேன் 3 மட்டு 1
கச	அரைசனே	அச	அமுது
கரு	அரைசே	அஉ	அமுது
ககா	அல்லிக்கமல	கஅ	தேன் 1 அமுது 2
கள	அளிபுண்	காச	அமுது
கஅ	அறிவனே	கச	அமுது
கக	அன்னே	ஙக	அமுது
உ௦	ஆனையாய்	சகா	தேன்
உக	ஆனைவெம்	உஅ	தேன், அமுது

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
௨௨	இப்பாடே	௭௬	தேன்
௨௩	இருந்தென்னை	௧௨௬	மருந்து
௨௪	இருந்தென்னை	௨௭	அமுது, மருந்து
௨௫	இன்பம் தருவன்	௭௪	அமுது
௨௬ *	இன்றெனக்கு	௪	அமுது 6, மருந்து 1
௨௭	உணர்ந்தமா	௮௫	மருந்து
௨௮	உம்பர்கட்கு	௧௧௧	மருந்து
௨௯	உள்ளமலம்	௧௩௦	தேன்
௩௦	ஊனாய்	௪௭	தேன் 2, அமுது 1
௩௧	எச்சம்	௧௦௭	அமுது, மருந்து
௩௨	எந்தை	௬௩	தேன்
௩௩	ஏசினும்	௩௫	அமுது
௩௪	ஏனையாவரும்	௧௧	தேன்
௩௫	ஒளித்தல	௩௭	மருந்து
௩௬	ஒன்றிறோடு	௧௩௨	அமுது
௩௭	கடலினுள்	௨௬	மட்டு, அமுது, மது
௩௮	கண்டது செய்து	௩௧	மட்டு
௩௯ *	கறந்தபால்	௧	அமுது 3, தேன் 2 நெய் 1.
௪௦	காணுமாறு	௧௯	அமுது
௪௧	காருடை	௭௫	அமுது
௪௨	கிளிவந்த	௪௮	தேறல்

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன் - அமுது
ச.ந	குதுகுதுப்பு	கூஉ	மது
ச.ச	குறியும்	ககஎ	அமுது
ச.ரு	குறைவிலா	அகா	அமுது
ச.கூ	கேட்டாயோ	ச.ச	தேன்
ச.எ	கையார்வளை	ச.ரு	தேன்
ச.அ	கொள்ளும்கில்	க.ந	கள்
ச.கூ	கோலவரை	எ.உ	அமுது
ரு.௦	கோல்தேன்	எ.எ	தேன்
ரு.க	கோல்தேன்	க.௦.கூ	தேன், அமுது, மருந்து
ரு.உ	சங்குதிரண்டு	க.ந.ச	அமுது
ரு.ந	சட்டோ	ரு.கூ	அமுது
ரு.ச	சாதிகுலம்	க.௦.உ	அமுது
ரு.ரு	சிந்தனைநின்	அ	அமுது
ரு.கூ	சீரார்பவளம்	கூ.கூ	அமுது
ரு.எ	சுடர்பொற்	கூ.கூ	அமுது
ரு.அ	செங்கண்	ச.௦	அமுது
ரு.கூ	செழிகின்ற	உ.ந	வெறி, அமுது
கூ.௦	சேரக்கருதி	க.உ.ச	அமுது
கூ.க	ஞானக்கரும்பின்	ரு.உ	தேன்
கூ.உ	தாதாய்	கூ.கூ	தேன், மருந்து
கூ.ந	திண்போர்	கூ.எ	அமுது

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
சுச	தினைத்தனை	ருரு	தேன் 2
சுரு	தீர்ந்த அன்பாய	கஅ	அமுது
சுசு	துப்பனே	கஃக	அமுது
சுஎ	தேனைப்பாலை	கசு	தேன்
சுஅ	தேன் அக	ருரு	தேன்
சுசு	*தேன் அமர்	உ	தேன்
எஃ	தேன் ஆடு	சுசு	தேன்
எக	தேன்பழ	எஃ	தேன்
எஉ	தேன்புக்க	சுஃ	தேன்
எஃ	நஞ்சமர்	எக	அமுது
எசு	நாணர் அடி	கஃரு	தேன்
எரு	நாணர் என்	ருசு	தேன்
எசு	நாணும் என்	ருஎ	தேன்
எஎ	நானேயோ	ககசு	தேன், அமுது
எஅ	நீண்டமாலும்	சுஎ	அமுது
எக	நெடுந்தகை	உரு	அமுது
அஃ	பஞ்சாய	ககரு	அமுது
அக	பண் ஆர்ந்த	ககசு	அமுது
அஉ	பந்தனை	கஃ	அமுது 2
அஃ	பந்தவிகார	கஃஃ	அமுது
அசு	பருவரை	ககஃ	அமுது
அரு	பாரார்	சஉ	அமுது

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
அக	பாரோர்	கரு	அமுது
அஎ	பார்உருவாய	கஉஉ	அமுது
அஅ	பார்பதம்	அஎ	தேன்
அக	பாலும்	காரு	தேன். அமுது
க௦	பால்திரு	கஉங	அமுது
கக	பால்கினைந்து	ககங	தேன்
கஉ	பித்தென்னை	கஉஎ	மருந்து
கங	புகவேதகேன்	ரு	அமுது
கச	புகுவதாவதும்	க௦	தேன், அமுது
கரு	புலன்கள்	உக	அமுது
கக	புவனியில்	அக	அமுது
கஎ	பேசும்	கஙக	மருந்து
கஅ	பேரும்	ககஅ	தேன்
கக	பொதும்புறு	ஙங	தேன், நறவம்
க௦௦	பொய்யனேன்	அஅ	அமுது
க௦க	பொருள்பற்றி	காஅ	அமுது
க௦உ	போதுசேர்	க௦	மருந்து
க௦ங	போற்றிஎன்	கஎ	மது
க௦ச	மஞ்சலாம்	க௦க	அமுது
க௦ரு	மாயவாழ்க்கை	கஉ௦	அமுது
க௦க	மாயனே	அக	அமுது
க௦எ	மால்அறியா	ஙஅ	தேன்

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
க௦அ	மாறிநின்று	அந்	தேறல், அமுது
க௦க	மாறுபட்டு	உசு	மட்டு
க௧௦	மானேர்	கரு	தேன், அமுது
க௧௧	மானேர்	உ௦	தேன், அமுது
க௧௨	மின்இடை	ருக	அமுது
க௧௩	மின்கணிநூர்	குக	அமுது
க௧௪	முத்தன்ன	கூசு	அமுது
க௧௫	முந்திய	எக	அமுது
க௧௬	முன்னுனை	சுக	அமுது
க௧௭	முன்னேவினை	க௨சு	மருந்து
க௧௮	முன்றங்கு	எ௦	தேன், அமுது
க௧௯	மையமர்	ரு௦	மருந்து
க௨௦	மொய்ப்பால்	க௩	அமுது
க௨௧	யானேபொய்	உக	தேன், அமுது
க௨௨	யான்ஏதும்	சு	தேன்
க௨௩	வருந்துவன்	எ	அமுது
க௨௪	வழுங்குகின்	க௨	தேன், அமுது
க௨௫	வாராவழி	க௨அ	அமுது
க௨௬	வானவன்	சூசு	அமுது
க௨௭	வான்பாவிய	க௦அ	தேன்
க௨௮	வான்வந்த	ச௩	தேன், அமுது
க௨௯	விச்சைதான்	க	அமுது

பாட்டு முதல்

தொடர் எண்	பா முதல்	பா எண்	தேன்-அமுது
௧௩௦	விண்ணக	௮௦	தேன், அமுது
௧௩௧	விண்ணோர்	௫௯	மருந்து
௧௩௨	வெய்யவினை	௧௨௫	தேன்
௧௩௩	வேண்டும்	௧௦௪	அமுது
௧௩௪	வேனில்வேள்	௧௨	தேன்

இந்த அடையாளம் இடப்பெற்றவை திருவாசகத்தின் பாட்டு முதல் அல்ல. இந்நூலில் எடுத்தாளப்பெற்ற திருவாசகத்தின் நான்கு பெரிய பாடல்களின் பகுதி முதல்.

௩௨

தேன் சாசா. - அமுது ககஅ.

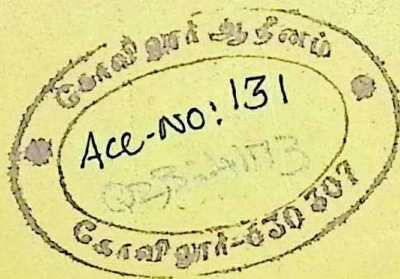
திருவாசகத்தில் தேனும் அதன் வேறு
பெயர்களும் சாசா இடங்களிலும்
அமுதும் அமுதின் பிறபெயரும் ககஅ
இடங்களிலும் வருகின்றன.

தேன்	—	௩௧
மட்டு	—	௩
மது	—	ச
தேறல்	—	௨
நெய்	—	க
கள்	—	க
நறவம்	—	க
வெறி	—	க

சாசா

அமுது	—	க௦௨
மருந்து	—	கசா

ககஅ

சௌத் இந்தியா பிரஸ், காரைக்குடி

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILUR-630 307
MANAGIRI VIA